

de Embedsmænd, ſom have en Lønning af over 2,500 Kr., et Tillæg. Nu er jo det ærede Medlem ſtyld i, at Sagen bliver ſtillet paa Epidſen, ſaaledes ſom den vil blive det, da der intet Vædringsforſlag foreligger fra hans Side.

Ogrenbøll: Jeg vil kun gjøre en Bemærkning i Anledning af en Yttring, ſom ſaldt fra den ærede næſtſidſte Taler (Clausager), en Yttring, ſom jeg nedſtrev for ikke at miſforſtaa den. Den ærede Taler ſagde, da han omtalte et eventuelt Fællesudvalg, at efter den Maade, hoorpaa denne Sag var blevet behandlet i det andet Thing, havde Landſtinget i Fællesudvalget intet andet Valg end enten at gaa ind paa, hvad der foreligger — det vil altsaa ſige Folkethingets Forſlag — eller ogſaa at afſkære alle Lønninger Tillæg. Dette er fuldkomment rigtigt, men det maa udtrykkes i ſin Modſætning, nemlig den, at, naar Folkethinget ikke vil gaa ind paa et Kompromis med Landſtinget, ſaa er det Folkethinget, der afſkærer alt Lønningstillæg. Deri ligger Pointen i Sagen; den er beſtandig bleven ſtillet paa Hovedet, ſom om det var Landſtinget, der ikke vilde give Lønningstillæg, og Folkethinget, der vilde give Lønningstillæg; men dette er galt.

Clausager: Jeg tror dog, den ſidſte ærede Taler har miſforſtaaet mig Noget. Jeg ſagde ikke ubetinget, at Valget vilde blive enten det Ene eller det Andet, men det ſtod for mig ſom en ikke fjern Mulighed, at det kunde blive Valget, kun at tage, hvad der foreligger eller ſlet ingen Ting. Naar den ærede Taler vilde hævde den Betragtning, at det kan lige ſaa godt ſiges at være det andet Thing, der afſkærer al Forhandling om Sagen eller idetmindſte foraaſager, at der ikke kommer noget Reſultat ud af Forſlaget, ſaa er det efter mit Skjøn heller ikke ganſke rigtigt. Folkethinget har jo nemlig været villigt til at give Tillæg til det overveiende Antal — thi det er jo de Fleſte, der have Lønninger paa under 2,500 Kr. —, men dette afſkæres fra dette Things Side. Hvis Folkethingets Forſlag bliver forkaſtet, vilde de ſlet intet ſaae, og det er kun det Valg, der forekommer mig lidt betænkeligt. Jeg kan forſtaa — det har jeg udtaalt —, at dette Things ærede Flertalønſter at give enten alle eller idetmindſte endel flere af Embeds- og Beſtillingsmændene Tillæg, end Folkethingets Forſlag tilligter, men hvis det ikke kan naas, er det, at det forekommer mig lidt ſkarpt at ſige, at fordi man ikke kan naae op til Alle eller endel høiere end beſtemt i Folkethingets Forſlag, ſaa ſkal et større Antal af de lavere Lønnede heller intet have.

Formanden: Jeg behøver neppe at gjøre opmærksom paa, at det viſtnok ikke vil være heldigt at komme for langt ind paa Betragtninger

om, hvorledes det vil kunne ſtille ſig i et eventuelt Fællesudvalg, og hvor til Syvende og Sidſt Ansvaret vil komme til at ligge.

W. Peterſen: For mig ſtaar Spørgsmaalet ſaaledes, at ligeoverfor Rigsdagen maa alle Embedsmænd i Virkeligheden ſtaa lige. Embedsmændenes Lønninger ere engang faſſatte ved Lov, ſaaledes ſom man efter de daværende Forhold antog, at Lønningerne kunde være paſſende for de forſtjellige Klaſſer af Embedsmænd. Tidene have imidlertid forandret ſig en hel Del, ſiden Lønningſlovene bleve vedtagne, og man har derfor ſet ſig foranlediget til at forhøje Embedsmændenes Lønninger. Det blev vel fra Begyndelſen kaldet et Dyrtidstillæg, men har ſatſigt altid været betragtet ſom et Lønningstillæg. For mig ſtaar altsaa Sagen ſaaledes, at alle Embedsmænd, de være lavt gagerede eller højt gagerede, have ſamme Krav paa Retſædighedſfølelſe fra Rigsdagens Side. Dette Krav er ens for dem Alle. Det er altsaa naturligt, at ligesom Majoriteten i det andet Thing kun egentlig tror at burde have Interesſe for de lavere Lønnede og mener at ville give dem Tillæg, ſaaledes ſtaaer Majoriteten jo her, ſom det blev indrømmet af den ſidſte ærede Taler, ſom den, der vil have, at Alle ſkulle have det. Nu er det ganſke viſt, at der i de ſenere Aaringer er ſket nogen Forandring i ſaa Henſeende, idet der igjennem 5 Aar har været tilſtaaet viſe Embedsmænd et Lønningstillæg. Det er ikke gaaet ſaaledes, ſom jeg egentlig kunde have onſket; det har ikke udſtrakt ſig til alle Embedsmænd, det har kun udſtrakt ſig til de Embedsmænd, hvis Gager ikke overſtege 4,400 Kr. Men diſſe Embedsmænd have ogſaa haft dette Tillæg gjennem en Række af Aar, ſaa det er ikke her fra dette Thing, at der paa nogen Maade bliver taget Noget fra Embedsſtanden. Man under dem det Allesammen og mener, at de have et billigt og retſædigt Krav derpaa. Ligeoverfor det ærede Medlem vil jeg paafſtaa, at det er det andet Thing, ſom ikke vil have, at Retſædigheden ſkal ſte Fyldſt paa den Maade, ſom man hidtil har anſet for retſædigt. Det er jo ganſke viſt, at Forholdene iaar paa ingen Maade ere blevene bedre, end de have været i de ſenere Aar. Vi maa ſtiarere viſtnok Alle indrømme, at Forholdene endogſaa ere blevene noget daarligere for Embedsſtanden, end de have været, idet Priſerne paa Livets forſte Fornødenheder virkelig ere høiere for indværende Tid, end de have været i de forløbne Aar 1875—76—77, hvor der var Ingen, der gjorde Indſigeliſer derimod. Jeg vil altsaa varmt anbefale, at Thinget faſtholder ſin Beſlutning at hde Retſædighed lige overfor hele Embedsſtanden, lige overfor dem allesammen. Hvorledes det vil gaa paa denne Sags fremtidige Vædring gjennem begge Thing, om det vil komme dertil, ſom det